

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
í t é l e t e**

Az ügy száma: Kfv.III.37.689/2016/8.

A tanács tagjai: dr. Kárpáti Zoltán a tanács elnöke
dr. Fekete Ildikó előadó bíró
dr. Kovács Ákos bíró

A felperes: Magyar Éremkibocsátó Kft.
(1054 Budapest, Szabadság tér 7.)

Képviselője: Szecskay Ügyvédi Iroda
(ügyintéző: ügyvéd, 1055 Budapest, Kossuth tér 16-17.)

Az alperes: Gazdasági Versenyhivatal
(1054 Budapest, Alkotmány u. 5.)

Képviselője: dr. Számadó Tamás jogtanácsos és dr. Köhalmi Attila versenytanácsstag

A per tárgya: versenyügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

Az elsőfokú bíróság és határozatának száma: Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, 12.K.32.091/2014/24.

A másodfokú bíróság és határozatának száma: Fővárosi Törvényszék, 2.Kf.650.127/2015/5.

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 2.Kf.650.127/2015/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a Kúria a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak – felhívásra – 3.500.000 (hárommillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperes annak vizsgálatára indított eljárást a felperessel szemben, hogy a felperes 2012.

Kfv.III.37.689/2016/8.

szeptember 1-jét követően megsértette-e a fogyasztókkal szemben a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: Fttv.) 6. § (1) bekezdésének be) és bg) alpontjaiban, valamint c) és g) pontjaiban foglalt tényállással az Fttv. 3. §-ának (1) bekezdésében előírt tilalmat. Az alperes vizsgálatát 2013. november 11-én kiterjesztette a felperes által forgalmazott valamennyi termékre. Ennek folytán az alperes a felperes 2012. szeptember 1- és 2013. június 12. napja között alkalmazott kereskedelmi gyakorlatát vizsgálta. Ennek eredményeként a 2014. március 31. napján kelt Vj.53/2013. számú határozatában megállapította, hogy a felperes 2012. november 1-től a fogyasztók megtévesztésére alkalmas kereskedelmi gyakorlatot tanúsított, amikor kereskedelmi kommunikációiban a „Magyar Érmekibocsátó Intézet” megnevezést alkalmazta, illetve amikor a „Magyar Érmekibocsátó Intézet” megnevezés alkalmazása mellett azt közölte, hogy egyes nemzeti pénzverdek hivatalos forgalmazója, ezáltal valótlannul állami elismertség, illetve állami háttér látszatát keltette a fogyasztókban. Tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot tanúsított a felperes akkor is, amikor 2012. november 1-től egyes feltüntetett kereskedelmi kommunikációiban a fogyasztók megtévesztésére alkalmas állításokat tett egyes termékei korlátozott elérhetőségével és a termékek árának kedvezményes voltával összefüggésben. Az alperes megtiltotta a törvénybe ütköző magatartás folytatását és 100.000.000 forint versenyfelügyeleti bírság megfizetésére kötelezte a felperest.

A kereset és ellenkérelem

- [2] A felperes keresetében az alperes határozatának megváltoztatását és jogsértés hiányában az eljárás megszüntetését, illetve a kötelezettségvállalás elfogadása mellett az eljárás megszüntetését, továbbá a bírság összegének visszafizetésére kötelezést kért. Másodlagosan a határozat megváltoztatásával a bírság összegének mérséklését és a szankciók közötti különbséget visszafizetésére kérte kötelezni az alperest. Harmadlagos kereseti kérelme a határozat hatályon kívül helyezésére és az alperes új eljárásra kötelezésére irányult. Az alperes eljárási és anyagi jogi jogsértéseire hivatkozott. Állította, hogy hivatalosság látszatát nem keltette, e körben más vállalkozások hasonló névhasználatára utalt. Állította, a reklámkommunikációban alkalmazott névhasználat nem befolyásolta a fogyasztók üzleti döntéseit. Amikor megnevezése körében a hivatalos forgalmazó minőségre utalt, akkor ténylegesen helyesen a megbízhatóságra utalással tette az. A korlátozott darabszámmal kapcsolatban azzal érvelt, hogy az alperes bolgár verdei igazolással kapcsolatos alaki kifogásai elfogadhatatlanok. Állította, hogy a német verdei igazolást a vizsgáló elfogadta, ettől indokolatlanul tért el az alperes. Hangsúlyozta, hogy saját kibocsátású termék esetében nem a kiszervezett tevékenységet ellátó verde, hanem maga hajtotta végre a korlátozást. Továbbra is sérelmezte, hogy a SAP kimutatást – amennyiben erre szüksége lett volna –, az alperes nem kérte be. Megismételte az adminisztrációs hibákra vonatkozó hivatkozását, továbbá azt, hogy a kollekciós termékek esetében a kedvezmény a kollekció nyitó darabjaira vonatkozott. A sérelmes, illetve kifogásolt gyakorlatán, kommunikációs eszközein módosított. A bírság tekintetében felsorolta mindazokat a körülményeket, melyeket álláspontja szerint javára az alperes nem vett figyelembe. Okszerűtlennek tartotta a nyereséget nem eredményező árbevétel növekedést súlyosbító körülményként értékelni. Állította, hogy a bírságmérték azért is jogsértő, mert a határozathozatalkor a 2013. nettó árbevételt a főkönyvi kivonattal igazolta, amely hitelesnek nem tekinthető, ezért a 2012. évi hiteles nettó árbevételét kellett volna figyelembe venni. Sérelmezte, hogy az alperes nem biztosította számára megfelelő védekezéshez való jogot, e körben különösen a SAP kivonatokra hivatkozott, utóbb kivonatos táblázatot is csatolt.
- [3] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult, a határozatában foglalt álláspontját

Kfv.III.37.689/2016/8.

fenntartotta.

Az elsőfokú ítélet

- [4] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét részben alaposnak értékelte, a korlátozott darabszámra vonatkozó állítás kapcsán tett jogsértés megállapítása és a bírság tekintetében az alperes határozatát hatályon kívül helyezte és e körben az alperest új eljárásra kötelezte. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Az alperesi határozatban foglaltakat megalapozottnak és jogszerűnek találta, azonban a korlátozott darabszám tekintetében elfogadta a felajánlott SAP kimutatások perbeli csatolását és az alperesnek azzal kapcsolatos érvelését, hogy a táblázatok még nem zárják ki annak lehetőségét, hogy a későbbiekben milyen utángyártásra került sor. Egyetértett azzal, hogy az alperesnek nincs olyan kötelezettsége, hogy az eljárása során az eljárás alá vont által hivatkozott, de nem csatolt bizonyítékok körében elfogadó vagy elutasító nyilatkozatot tegyen, azonban úgy ítélte meg, hogy a becsatolt táblázatok alapján mód lehet a felperesi magatartás korlátozott darabszámmal kapcsolatos eltérő értékelésére. Előírta, hogy az alperesnek kell először értékelnie a SAP kimutatást, a felperesi SAP rendszerből nyert adatok hitelességét. Ezek vizsgálata után teheti meg megállapításait, és ily módon a felperes védekezéshez való joga nem csorbulhat. A bírsággal kapcsolatos alperesi megállapításokat lényegében helyesnek találta, azonban miután eljárási szabálysértés okán – a tényállás részbeni felderítetlensége miatt – a korlátozott darabszám tekintetében az alperesi határozatot részben hatályon kívül helyezte, a bírság vonatkozásában is a hatályon kívül helyezésről rendelkezett. Álláspontja szerint ugyanis a korlátozott darabszámmal kapcsolatos esetleges alperesi értékelés kihatással lehet a bírság mértékére is.

Fellebbezések és ellenkérelmek

- [5] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes és az alperes is fellebbezett, majd mindkét peres fél a másik fellebbezésére vonatkozóan ellenkérelemmel élt.
- [6] A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte, a keresetében foglaltakat fenntartotta.
- [7] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a felperes teljes keresetének elutasítását kérte. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság tévedett, amikor az Fttv. 14.§-ában írtakkal szemben elfogadta a perben csatolt SAP kivonatot, mert a törvényi rendelkezés kötelezettségévé teszi a hatóságnak, hogy az eljárás során nem igazolt valóságtartalom esetén az állításokat valótlannak tekintse.

A másodfokú ítélet

- [8] A másodfokú bíróság a felperes fellebbezését alaptalannak, az alperes fellebbezését alaposnak értékelte, az elsőfokú bíróság ítéletét ezért részben megváltoztatta és a felperes keresetét fennmaradó részében is elutasította, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.
- [9] Megállapította a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban Pp.) 206. §-ába írtaknak megfelelően, a rendelkezésére állt peradatokat és bizonyítékokat egyenként és a maguk összességében értékelve és meggyőződése szerint elbírálv a tényállást döntő részben helyesen állapította meg és a felperesi kereset részbeni elutasítása tekintetében jogszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a kereset részben és mely részében nem teljesíthető. Döntésének e rendelkezéseivel, arra vonatkozó indokolásával, a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett. Hangsúlyozta

Kfv.III.37.689/2016/8.

azonban, hogy a felperes fellebbezésében a keresetet elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezésekkel szemben az elsőfokú bíróság mérlegelésének okszerűségét, döntésének jogszerűségét megdöntő érveket felhozni nem tudott.

- [10] A felperesi névhasználat kapcsán hangsúlyozta a másodfokú bíróság, hogy a felperes „Magyar Érmekibocsátó Intézet” névhasználatával reklámozta a termékeit és e körülményt nem is vitatta. Az alperesnek, illetve a bíróságnak nem más érem-, vagy érmekibocsátó szervek névhasználatát, hanem a felperesi névhasználatot kellett vizsgálnia. A felperest a jogi személyisége részét képező „Kft.” megjelölést elhagyta, intézetként nevezve magát. Az Akadémiai Kiadó Magyar Értelmező Kéziszótár szerint az intézet valamely sajátos feladat ellátására szervezett (hivatszerű) intézmény. A hivatal közügyeket intéző, irányító intézmény. A magyar nyelv szabályai szerint a felperes a Kft. jogi személyiségjelző, gazdasági, társasági formát jelölő kifejezés mellőzésével, a közügyeket ellátó hivatalként, intézményként tüntette fel magát. Ebből következően a névhasználatával kapcsolatos felperesi érvek nem foghatnak helyt. A felperes továbbra arra sem adott ésszerű magyarázatot, hogy a társasági formát kifejező „Kft.” megnevezést miért mellőzte. Amikor a felperes a „Magyar Érmekibocsátó Intézet” megnevezés mellett azt közölte, hogy egyes nemzeti pénzverdek hivatalos forgalmazója, ugyancsak állami háttér, állami elismertség látszatát keltette. A verde ténylegesen a magyar nyelvhasználat szerint pénzverdet jelent, pénzt az állam szokott veretni, kibocsátani. Az a felperesi hivatkozás, hogy a pénzverde „hivatalos” forgalmazói minőségének megjelölése a megbízhatóságát jelenti, alaptalan. A hivatalos forgalmazói minőség feltüntetésével a felperes ugyancsak tevékenységének közügybeli háttérét sugallta.
- [11] A termékek árának kedvezményes voltával kapcsolatban sem tartotta alaposnak a másodfokú bíróság a felperes érvelését, miszerint az adminisztrációs hibával okozott kommunikációt módosította. A módosítással érintett körben a felperes elismerte a jogsértést, a jogsértés adminisztrációs, fordítási vagy más háttere az ügy szempontjából közömbös, a jogsértés megállapítása alól nem menti ki. A hivatalosság látszatát keltő név mellett a kedvezményes ár és a rövid megrendelési határidő együttes feltüntetésével olyan látszatot keltett a felperes, hogy a kedvező ár csak rövid időszakban és gyors rendelés esetén áll rendelkezésre, ezzel pedig a fogyasztót a felperes gyors döntésre készítette. Ez önmagában nem hiba, de magában hordozza a tévedés lehetőségét. A határozatban jelzett korlátozott ideig rendelkezésre álló kedvezményes ár kitétel azt a látszatot keltette, hogy kommunikációban szereplő egyes termékek, akár a korrekciók első darabja is kedvezményesen csak a jelzett kedvezményes időponton belül érhetők el. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a hivatalosság látszatával és a kedvezményes árral összefüggésben az alperes a tényállást a szükséges mértékben feltárta, a határozatában álláspontját kifejtette, ezzel indokolási kötelezettségének eleget tett.
- [12] Rámutatott a másodfokú bíróság arra, hogy tévedett az alperes, amikor az Fttv. 14. §-ára alapítottnak vitatta a felperes bizonyítási lehetőségét a bírósági eljárás során. A másodfokú bíróság álláspontja szerint helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a felperes által figyelembe venni kért SAP kivonatokat, kimutatást csatolni engedte. Igaz ugyan, hogy az Fttv. 14. §-a szerint amennyiben állításai valóságát az eljárás során a fél igazolni nem tudja, úgy azt valótlannak kell tekinteni, miként arra az alperes is hivatkozott, azonban ezen törvényen alapuló vélelem a bírósági eljárás során utóbb megdönthető volt, ezért a bizonyítékok becsatolása helyes volt. Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor a felperes által csatolt SAP kivonatokat, illetve táblázatokat minden értékelés nélkül vette figyelembe és azokra alapítottnak a korlátozott darabszámra vonatkozóan eljárási szabálysértést megállapítva az alperesi határozatot részben hatályon kívül helyezte. Megállapította a másodfokú bíróság, hogy a táblázatokból nem derül ki, hogy mikor készültek, milyen adatok alapján, alaki hitelességükhöz kétség fér és tartalmukat tekintve – a határozatban jelzett érmékhez képest – pontatlan, megbízhatatlan, ellentmondó adatokat tartalmaznak. A nem hiteles, pontatlan,

ellentmondó táblázatokból azt a következtetést levonni, hogy téves a határozat azon megállapítása, miszerint a felperes egyes termékei korlátozott elérhetőségével összefüggésben a fogyasztók megtévesztésére alkalmas állításokat tett, nem elégséges. A kimutatásból ugyanis nem állapítható meg, hogy a 2012. szeptember 1. és 2013. június 12. közötti vizsgálati időszakban közzétett kommunikációk tekintetében melyek a valós adatok. A felperes a védekezéshez való jogával élhetett, keresetet nyújtott be. Sem az alperes, sem a bíróság számára a határozat szerint jogsértőnek minősített reklámállítások körében áttekinthető, hiteles kimutatást nem csatolt. Nem hiteles, pontatlan, ellentmondó kimutatásra pedig az alperesi határozat jogszerűtlenségét alapítani és így a határozatot e körben részben hatályon kívül helyezni nem lehet. Hangsúlyozta a másodfokú bíróság, hogy nem a limitáció megtartását vizsgálta az alperes, hanem a felperes termékekkel, a korlátozott darabszámmal kapcsolatos kommunikációit, ezért a felperesnek nem a rendelés, értékesítés mértékét kellett igazolnia, hanem a reklámállítás korabeli valóságtartalmát. Ezt a reklám közzétételekor már meglévő adatokkal lehet jogszerűen alátámasztani, ilyen adatokat a felperes nem igazolt.

- [13] A másodfokú bíróság álláspontja szerint a korlátozott mennyiségre vonatkozó körben sem igazolta a felperes az alperesi határozat jogsértő voltát, e körben tehát az alperesnek az eljárás folytatására és a tényállás további tisztázására való kötelezésének nem volt helye. Ebből következően viszont a határozatnak a helyesen megállapított mértékű bírság tekintetében való hatályon kívül helyezésére sem kerülhetett sor. A bírság mértékével kapcsolatos felperesi érvek minden alapot nélkülöznek. A törvény az előző évi nettó árbevétel 10%-ában határozza meg a bírságmaximumot. Amennyiben a fél e körben nyilatkozott, bejelentéssel élt és bejelentését a hatóság kétség nélkül hivatalosnak fogadja el, hiteles közlése alapján a bírságmértéket megállapíthatta. A felperes azon hivatkozása, hogy nem hiteles adatokat közölt, csak akkor eredményezhette volna a bírság esetleges megváltoztatását, ha az általa hivatkozottaknak megfelelően hiteles, auditált kisebb mértékű nettó árbevételt igazol. Az általa közölttől eltérő, alacsonyabb mértékű hiteles előző évi nettó árbevétel hiányában e körben az általa előadottak a bíróság előtt nem foghatnak helyt. A bírság mérséklésére pedig a fellebbezésében előadott körülmények nem vezethettek. A 2011-ben létrehozott felperes már 2012-ben jogsértő magatartást tanúsított, a jogsértés nem csekély súlyú, hanem nagyon súlyos jogsértés volt, amikor önmagának és tevékenységének hivatalos látszatát, közfeladat ellátását sugallta. A felróhatóság hiánya, illetve alacsony foka pedig szóba sem jöhet. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felperes magatartása súlyosan felróható volt, nem felelt meg az általában elvárható magatartási mércének, a társadalom értékítéletebe ütközött. A más forrásból történő tudomásszerzés, illetve az eljárás során tanúsított együttműködő magatartás ugyancsak nem eredményezheti számottevő módon a bírság mérséklését. Az együttműködés az eljárás alá vont ügyfél törvényi kötelezettsége, ezt meghaladó mértékű együttműködést a felperes nem igazolt.

Felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [14] A felperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítéletnek az alperesi határozatra is kiterjedő megváltoztatását és az alperes határozatának akkénti módosítását kérte, hogy a felperes tekintetében a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 76. § (1) bekezdés j) pontja alapján nem állapít meg jogsértést, másodsorban a felperes által 2014. február 14. napján előterjesztett és később pontosított kötelezettségvállalási nyilatkozatot elfogadja és a versenyfelügyeleti eljárást megszünteti. Kérte továbbá az alperes kötelezését a Tpv. 83. § (5) bekezdése alapján a bírság teljes összegének kamatokkal együtt történő visszafizetésre kötelezésre. Másodlagosan kérte a jogerős ítéletnek a keresetet elutasító rendelkezései, az alperesi

Kfv.III.37.689/2016/8.

határozatra is kiterjedő megváltoztatását, a másodlagos kereseti kérelemnek történő helyt adást. Harmadlagosan a jogerős ítélet megváltoztatását kérte az alperesi határozatra is kiterjedően, hatályon kívül helyezést és az alperes új eljárásra kötelezését kérte, a megismételt eljárás vonatkozóan az által meghatározott szempontok szerinti előírással. Negyedlegesen kérte az ítélet hatályon kívül helyezését és a bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását. A közigazgatási eljárásban, valamint közigazgatási perben – első és másodfokon – kifejtett álláspontjának megismétlésével állította, hogy a jogerős ítélet és az alperes határozata sérti a az Fttv. 3. § (2) bekezdésének b) pontját, 6. § (1) bekezdését, a a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 1. § (1), (2) bekezdését, 2. § (3) bekezdését, 4. §-át, 50.§ (1) bekezdését, 51. § (1) bekezdését, 72. § (1) bekezdés ea) és eb) pontjait, a Tpvt. 73. § (1) bekezdését és 78. §-át, valamint a Pp. 206. § (1) bekezdését, 339/A. § és 339/B. §-át. A hatóság és a bíróságok is a tényállás tisztázására vonatkozó kötelezettségük megsértésével helytelen jogi következtetés útján megalapozatlanul iratellenes következtetésre jutottak, amelyekkel szemben a jogszerű és helyes értelmezés az, hogy a felperes által a korlátozott darabszámmal kapcsolatban felhozott érvek és bizonyítékok pontosak, hitelesek és megbízhatóak. Az alperes nem tisztázta a döntéshozatalhoz szükséges tényállást, határozatát számos olyan körülményre is alapozta, amely körülményeket sem az előzetes álláspont nem tartalmazott, sem az azt követően tárgyaláson nem merült fel. így ezen körülményekről a felperes csak a határozatból vagy a per során értesülhetett. A bírság összege is jogsértő, mivel meghaladja a Tpvt. szerint kiszabható törvényi maximumot, az alperes nem a Tpvt. 78. § (2) bekezdése által előírt, utolsó hitelesen auditált beszámolóval lezárt üzleti év árbevételét vette figyelembe. A jogerős ítélet a Pp. 221. § (1) bekezdését is sérti, amikor nem tesz említést a felperes által mellékletként csatolt BDO Magyarország Kft. jelentésről, valamint arról, hogy a felperes az eljárás során valamennyi SAP kivonatokkal kapcsolatos táblázat tekintetében tett alperesi észrevételre részletes választ nyújtott be. Nem indokolta érdemben azt sem a bíróság, hogy a hivatalosság látszatával, kedvezményességgel, vagy bírság kiszabással kapcsolatos felperesi érvek miért nem foghatnak helyt.

[15] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult.

A Kúria döntése és jogi indokai

[16] A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

[17] A Kúria álláspontja szerint az ügyben eljáró bíróságok megfelelő alapossággal feltárták és rögzítették ítéleteik indokolásában az ügyben irányadó tényállást és a felülvizsgálati kérelemmel támadott jogerős ítélet abból minden tekintetben megalapozott jogi következtetést vont le, a Kúria az abban foglaltakat osztotta, jogi érvelésével egyetértett.

[18] Kiemeli a Kúria, hogy a felülvizsgálati eljárás során a Pp. 270. § (2) bekezdése és 272. § (2) bekezdése értelmében kizárólag a jogerős ítélet jogszerűsége vizsgálható, a Pp. 275. § (2) bekezdésének megfelelően a felülvizsgálati kérelemmel érintett körben.

[19] A Kúria megítélése szerint a másodfokú bíróság az ügyben rendelkezésre állt adatok, tények, bizonyítékok összevetése és mérlegelése alapján helytállóan állapította azt meg, hogy a felperes keresete teljes mértékben megalapozatlan, az elsőfokú bíróság által megismételni rendelt eljárás körét tekintve is, az alperes megalapozott és jogszerű határozatot hozott, ezért a Pp. 339. § (1) bekezdése értelmében a hatályon kívül helyezésének és új eljárás elrendelésének még részben sem álltak fenn a jogszabályi feltételei.

[20] A felülvizsgálati kérelemben foglaltak kapcsán a Kúria az alábbiakban mutat rá: A felperes elnevezésének megváltoztatása 2012. november 1-jén került bejegyzésre, ugyanis már ezt megelőzően is problémák voltak elnevezését illetően, a Magyar Államkincstár különböző

eljárásokat kezdeményezett ellene éppen emiatt. Az alperes által vizsgált időszakban a felperes a „Magyar Éremkibocsátó Intézet” elnevezést alkalmazta, mellőzve a cégformára történő utalást, a „Kft.” megjelölést. Ezt a megnevezést televíziós reklámokban, képi és szövegi megjelenések során egyaránt, a honlapjának főoldalán, a DM levelekben, napi- és hetilapokban elhelyezett inzertek címdalán, a telefonmarketingje során egyaránt használta, részben ezen megjelenések kapcsán az oldalak legalján, illetve küldemények végén apró betűvel, jelentősen kisebb betűtípussal, esetlegesen időnként használta a „Magyar Éremkibocsátó Intézet Kft.” hivatalos megnevezést is. Megjegyzi a Kúria, hogy a Magyar Nemzeti Bank 2013. szeptember 20-án sajtóközleményt tett közzé éppen ezen okból kifolyólag is, ugyanis a Magyar Nemzeti Bank is úgy ítélte meg, hogy a felperes nem tette egyértelművé, tevékenysége nem minősül pénzkibocsátásnak és megjelenésük formájában azt a látszatot keltette, hogy a jegybankkal szoros együttműködésben áll. Emiatt a Magyar Nemzeti Bankhoz is bejelentések, panaszok érkeztek, ugyanis a felperes éremértékesítési marketing akciói alkalmasak voltak a vásárlók megtévesztésére, mivel nem hangsúlyozták azt, hogy nem emlékérmét, hanem érmet kínálnak eladásra. A Magyar Nemzeti Bank tehát ezen sajtóközleményében volt kénytelen elhatárolódni a felperes tevékenységétől és felhívni a figyelmet a fogyasztókat megtévesztő felperesi magatartásra, annak veszélyeire, súlyára és jelentőségére. Ezen tény különösen alátámasztja azt a bíróságok által is levont következtetést, hogy az alperes helytállóan állapította meg azt, hogy a felperes eljárása, elnevezés-használata a fogyasztók megtévesztésére alkalmas kereskedelmi gyakorlat volt, e magatartásával az Fttv. 6. § (1) bekezdés g) pontjának megvalósításával megsértette az Fttv. 3. § (1) bekezdésében foglalt tilalmat. A felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy nevének megváltoztatásáról tájékoztatást küldött a fogyasztóknak, hiszen az nem nyert igazolást, hogy ezen tájékoztatást minden, a jogsértő kereskedelmi kommunikációkkal találkozó fogyasztó megkapta volna. Az a felperesi hivatkozás sem volt alkalmas a jogsértés hiányának megállapítására, hogy más vállalkozás nevében is szerepel „intézet” szó.

- [21] A felperes egyes, az alperesi határozatban pontosan megjelölt különálló termékei népszerűsítése során azt állította, hogy a fogyasztó azokhoz kedvezményes áron juthat hozzá. A kereskedelmi konstrukciók nem egyszerűen azt állították, hogy a termék ára kedvező, hanem az árat kedvezményesnek és az egyébként alkalmazandó árnál kedvezőbbnek állították be. A kedvezményes ár időben korlátozott alkalmazásnak üzenetét erősítette a „most csak” fordulat megjelentetése több kereskedelmi kommunikációban, illetőleg több DM levél válaszbörítékán feltűnően szerepeltetett „kedvezményes megrendelés 10 napon át” közlés. A felperes elismerte ugyan, hogy ez a nem kollekciós termékek kapcsán adminisztrációs, azaz fordítási hiba miatt került feltűntetésre. Nem szolgáltatott azonban megfelelő bizonyítékot arra nézve, hogy a kedvezményes ár fogyasztói értelmezésének megfelelően adott tájékoztatást, erre vonatkozó igazolás nem állt rendelkezésre. Utal arra a Kúria, hogy a feltárt tényállás szerint az is megállapítható volt, hogy a kedvezményes ár alkalmazásának feltételeit illetően a fogyasztók valótlán információkhoz jutottak, ugyanis nem kizárólag 10 napon belüli megrendelés esetén alkalmazta a felperes a kereskedelmi kommunikációban feltüntetett árat. Az egyéb termékek esetében a kedvezményes ár alkalmazásának feltételeit illetően azon kereskedelmi kommunikációk révén is valótlán információkhoz jutottak a fogyasztók, amelyek ugyan nem tartalmazták a 10 napos megrendelési határidőre utalást, azonban a fogyasztók felé azt az üzenetet közvetítették, hogy a kedvezményes ár csak az azonnali, illetve a reklám észlelését követően igen rövid időn belül tett megrendelés esetén kerül alkalmazásra.
- [22] Az eljárás során vizsgált termékek lényeges, a felperes kereskedelmi kommunikációiban hangsúlyosan megjelenő tulajdonságának minősült a fogyasztók általi elérhetőség, a rendelkezésre álló mennyiség korlátozott volta is. Ez pedig nem önmagában, a kereskedelmi kommunikáció egészéből kiragadottan értelmezhető helyesen, hanem figyelembe kell venni az

Kfv.III.37.689/2016/8.

adott kereskedelmi kommunikáció egészét, annak belső összefüggéseit, így a korlátozott hozzáférhetőség és a kedvezményes ár ígérete közötti kapcsolatot is. Ennek megfelelően a korlátozott elérhetőséggel kapcsolatos kereskedelmi kommunikációk nem csak a termékek darabszámára, hanem a korlátozott elérhetőséggel – mint piaci értékkel – kapcsolatos előnyökre is vonatkoztak és így a vizsgált kereskedelmi gyakorlat az Fttv. 6. § (1) bekezdés b) pontjának be), bg) alpontjait és c) pontját is sértette.

- [23] A Kúria osztotta a másodfokú bíróságnak az Fttv. 14. § értelmezése kapcsán kialakított álláspontját, továbbá a felperes által az elsőfokú bírósági eljárás során csatolt SAP kivonatok értékelésére vonatkozó okfejtését. A rendelkezésre álló iratokból kitűnően az elsőfokú bíróság is figyelemmel volt ugyan a felperes által a perben csatolt ezen bizonyítékokra, azonban azok értékelését nem végezte el, pusztán a becsatolás tényét elegendőnek tartotta ahhoz, hogy az alperes határozatát e vonatkozásban - a korlátozott darabszámra vonatkozó állítást illetően – megalapozatlannak értékelje, hatályon kívül helyezze és e körben – a bírságot érintően is – új eljárást rendeljen el. Helyesen korrigálta a másodfokú bíróság az ezzel kapcsolatos elsőfokú bírósági álláspontot, ugyanis egy iratszatolás önmagában annak tartalmi vizsgálata és értékelése nélkül nem szolgálhat alapul a felülvizsgálat alperesi döntés jogszabálysértő voltának, a tényfeltárás hiányosságának megállapításához.
- [24] A felperes felülvizsgálati kérelmében foglaltakkal szemben a Kúria egyetértett azon állásponttal, hogy az alperes eljárása során nem látott lehetőséget a kötelezettségvállalási nyilatkozat értékelésére irányadó Tptv. 75. §-a és Fttv. 27. § (3) bekezdése szerinti szabályok alkalmazására. Az eljárás során ugyanis egyértelműen megállapítást nyert, hogy a felperes teljes marketing kommunikációja arra épült, hogy a hivatalosság látszatát keltve bizalmat ébresszen a fogyasztókban, így a marketing elemek egyes részeinek megváltoztatása nem vezethet eredményre. A felperes nem hagyott fel az alperesi eljárás időtartama alatt sem a jogsértőnek ítélt kereskedelmi gyakorlatával, agresszív, több média-csatornán megjelenő reklámkampányt folytatott. Helyesen mérlegelte az alperes azt, hogy a kötelezettségvállalás elfogadásával elérhető várható előnyöknél nagyobb súllyal bír a tényállás teljes körű tisztázásához és az adott kereskedelmi gyakorlat jogi minősítéséhez fűződő közérdek. Mint ahogy arra a másodfokú bíróság is megalapozottan rámutatott, a felperes kereskedelmi gyakorlata jelentős súlyúnak minősült, tekintve, hogy jelentős számú fogyasztót érintett, amelyet alátámaszt az országos, valamennyi média-csatornán folyamatban volt kereskedelmi kampány, valamint az a tény is, hogy az eljárás alá vont árbevétele – a közigazgatási eljárásban feltártak szerint – folyamatosan emelkedett. Utal arra a Kúria, hogy az alperesnek nem kötelezettsége az eljárás alá vont vállalkozás kötelezettségvállalásának elfogadása, erre vonatkozóan - ezt megerősítő - bírói gyakorlat alakult ki.
- [25] A Kúria jogszerűnek tartotta a bírságolás során követett alperesi eljárást is. Erre vonatkozóan a jogerős ítélet részletes indokolást tartalmaz, amellyel a Kúria maradéktalanul egyetértett. Hangsúlyozza a Kúria, hogy az alperes eljárása során a súlyosbító és enyhítő körülményeket egyaránt figyelembe vette, összevetette és súlyozta azokat. A bírságösszeg meghatározásának alapjául a felperesi adatszolgáltatást tekintette. Ehhez képest megalapozatlan és indokolatlan a felperes ezzel kapcsolatosan felhozott kifogása.
- [26] Minderre tekintettel a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet nem jogszabálysértő a felülvizsgálati kérelemmel érintett körben, ezért azt a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [27] A felperes felülvizsgálati kérelmében kérte a felülvizsgálati kérelem tárgyaláson történő elbírálását.

Kfv.III.37.689/2016/8.

- [28] A felülvizsgálati eljárásban felmerült alperesi perköltség megfizetésére a Kúria a felperest a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdés szerint kötelezte.
- [29] A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték viselésére a felperes a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése értelmében köteles, amelynek mértéke az Illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdése és 50. § (1) bekezdése szerint alakult.

Budapest, 2017. február 21.

Dr. Kárpáti Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Fekete Ildikó s.k. előadó bíró, Dr. Kovács Ákos s.k. bíró